

EMLEKKÖNNY-novella

Ismerető

A történet egy alternatív leágazás Olivier Boyar, az *Emlékkönny* szereplőjének életében.

Egy adott ponton megváltozik az idősík, ahogy minden apró döntés kihatással van bizonyos események alakulására. Ez a pillangóhatás, ismerjük már jól. Viszont léteznek „fix pontok az időben” – hogy idézzünk a népszerű *Doctor Who* sorozatból –, amiket az ember soha és sehogy nem kerülhet el.

A *Kiscsillagom* léte is egy alternatíva: nagy utat tett meg azért, hogy teljes valójában az olvasó szeme elé kerülhessen. Ugyanis először egy Wattpadon publikált novelláskötet első fejezete volt a sztori egyharmada. Aztán egy romantikus antológiába tervezett megjelenés miatt még kétszer annyi szóval kibővítettem. Ennek ellenére, miután elkészült, a novella teljesen önálló életre kelt, saját és egyedi publikációt követelve.

Mert mi lett volna, ha...? Aki elolvassa, megtudja!

A könny emlék marad

„Milyen egyszerű volna az élet, ha csak egy szálon futna, és valamilyen természetfölötti entitás előre megírná az ember sorsát! Azonban ehelyett a percek ezerfelé ágazhatnak, mint egy őserdő időfa, aminek csak a gyökere biztos, minden más pillanatok alatt változik rajta.” – Ezen morfondírozott Olivér az ágyán hanyatt fekvé, karját a feje alatt párnaként összefonva.

Azon is járt az agya, miként csöppent bele a jelenlegi helyzetbe. Végre nem slamasztikába szorult, mint kölyökként annyiszor – inkább valami mesészerű kalandban volt része, amiről sosem hitte volna, hogy egyszer megtörténik vele. Ő lett a megcsókolt békakirályfi, akinek embertestet adott a múzsa-szájú jóisten.

Az egész még nyolc évvel ezelőtt kezdődött, amikor a bátyjával, Simonnal a szegedi Éva mamánál nyaraltak. Oli akkor – épp csak megtanult írni és olvasni, máris – hatalmas feladatot kapott az élettől. Egy szép napon, gondtalan kalandot keresve felszöktek a padlásra. Hiszen ott kincsekre lelhet minden gyanútlan kiskölyök, amitől vagy megijed, vagy jól szórakozik rajta. Az ő életüket viszont örökre megváltoztatta a titok, amire rátaláltak.

Mama nem sokat beszélt a kommunizmus előtti időkről, pláne nem a két világháború között történt dolgokról. „Nem

.....●.....

nektek való ez, majd megtudjátok, ha nagyok lesztek” – hajtotta. De ők mégis addig-addig kérlelték, amíg meg nem adta magát, akkor kibökte: „Elég, ha apátok tudja!” Rácz Pál, az apjuk sem bizonyult szószátyárnak a témában, ami azt illette. Annyit sikerült kiókumlálniuk: a nagypapájuk egyáltalán nem Gergő papa, hanem egy ismeretlen valaki, akit az apukájuk akkor az egyszer gyűlölettel említett meg. De hogy miért utálta, azt nem igazán értették. Talán mert vagy elhagyta, vagy bántotta a Mamát? Bántotta, de miért? Tényleg túl kicsik voltak ehhez. Ám a gyermeki igazságérzet egyáltalán nem törődik a korral. Idővel kiderül minden titok, és lelepleződnek a múlt vélt vagy valós mocskai.

A padlás tehát feltárta a rejtélyt, amikor egy köteg rongyos levelet találtak egy elhanyagolt láda legalján. Oli fürkészte a legfelső borítékot, de nem csak azért nem értette, mert nehezen olvashatóan írtak rá. Valójában franciául szerepelt rajta egy név, a feladó: valami J-e-a-n P-i-e-r-e M., illetve a címzett: a nagyanyjuk, Rácz Éva. A kíváncsiságuk elűzte őket egy nyári pajtásukhoz, a kis Lacihoz, aki az anyukája révén francia származású volt. Ki akarták deríteni a levelek titkát, mert azt biztosan érezték, hogy emögött választ kapnak az apjuk szokatlanul zord viselkedésére is.

Megfejtették a nagy Enigmát a kiskölykök, és kiderült: szerelmes levelek lapultak a borítékokban. Mind-mind egytől egyig a Mama és ez a titokzatos Zsanpier – Laci kiokosította őket gall kiejtésből – között húzódó szerelmi kapcsolat bizonyítékát tárta fel. Az apjuk apja valójában egy, az első világháborúból hazafelé tartó, francia légideszantos. És nem, sosem erőszakolta meg a Mamát, sőt. Éva szerette őt tiszta szívéből, de valahogyan

.....●.....

elszakadtak egymástól a történelem viharában, vagy mi. Nehezére esett értelmezni a bátyja felnöttes magyarázatát, és a levelek valóban nem gyerekeknek való tartalmát. A közös francia ősz tudata ezzel a sunyi Lacikával közelebb hozta őket, ami meglehetősen nyugtalanítóan hatott, mert egy percig sem akartak egy vérből valók lenni vele.

„De hát az élet nem disznótor, vagy nem erőszak a habostorta, vagy mit is szokott mondani Apu” – törődtek bele a megváltoztathatatlanba.

Akkor Szegeden döntötte el a kis Oli: ha felnő, megkeresi ezt a francia nagypapát, legyen bárhol is. Majd ő összekovácsolja a családot, megpróbálja helyrehozni azt, ami valahol, valamilyen ármány miatt szétesett.

Akárhogyan is, de sikerült megtalálnia a nyugalmazott pilótát, vagy éppen pont a nagyapja találta meg őt. Jean-Pierre Moulin tényleg az Air France-nál dolgozott, onnan ment nyugdíjba ötvennyolc évesen. (Általános szakmai tisztelet övezte, mert negyven évig szárnyalt vasmadárral, több tízezer órányit, ebből kétezer-ötszázat éjjel vezetett. Ráadásul 1924-ben még a Szajrán is átrepült hosszában, valamelyik híd alatt. Egy újságcikk is bizonyította.) Az öreg viszont ugyanúgy kereste a magyar rokonait, amint ők őt, ami a hétköznapi történetet különlegessé varázsolta. A pechjük lett a szerencséjük: a hajdani katona valójában civilben hercegi leszármazott egy aprócska miniállamban. Így aztán Moulinnak lehetősége adódott felkarolni szegény sorsban tengődő, vadhajtás családját. A múzsaszájú jóisten kegyéből egymásra is találtak.

Ennek köszönhetően a kis Rácz Olivér – aki anyja lánykori neve után Bojárnak, azaz Olivier Boyarnak hívatta magát – most

itt, Marseille-ben, tizenöt évesen felidézheti az akkori emlékeit, hogy azóta mennyi nehézségen ment keresztül, és mennyi mindent ért el.

„Bár meglehet, a magyar Marseille pont Szeged, vagy fordítva – töprengett ezen –, nincs különbség.” Ezzel a gondolattal igyekezett csillapítani egyre erősödő honvágyát, bár ezt senkinek be nem vallotta volna. Más érzelmei is egyre erősödtek, mivel kamaszként tomboltak benne a férfias ösztönök.

Jóképű és simulékony gyerek lévén sorra nyűgözte le a női nem ifjú képviselőit, bár a hercegi származása szintén vonzotta a lányokat. Ő ezt az előnyt rendszeren ki is használta, egészen addig, amíg össze nem omlott a hirtelen semmiből felépített, a fényűzést csak imitáló élete. Alkoholmérgezést kapott egy görbe születésnap este után, ami miatt kórházba került, és a felmenőit, de még a nagyhercegnét, Améliát is kétségbeesésbe kergette.

Hamar rádöbbsent, hogy az arisztokrata élet tele van kompromisszumokkal, a gazdagság pedig lehet áldás, de rossz kezekben átok is. Az életéért egyedül saját maga a felelős, senki más nem fizethet az ő boldogságáért. Kemény lecke volt Oli számára, de hálás lehetett az édesanyjának, Ginának és Jean-Pierre-nek, mert mellette álltak a legnehezebb órákban, amikor szó szerint élet és halál között lebegett. Aztán az életet választotta, mert az sem eresztette el őt.

Észszerűnek tűnt Olivier rehabilitációja során tevékenyen kivennie a részét a hercegi család körüli teendőkből, és a nagyapjának is segíteni például a vitorlás hajón. Igyekeztek lefoglalni az izgága kamasz lelkét, és kitölteni a benne egyre nagyobbra tárguló űrt.

Hiszen hiába akart a srác minden erejével belesimulni a francia mindennapokba, vagy éppen megőrizni a magyarságát, mégsem tudta levetkőzni a valójában gyökértelen mivoltát. Haza akart érkezni, otthon akart lenni. Esténként gyakran fürkészte az eget, felragyog-e valamilyen jel, de számára csillagtalan maradt a marseille-i égbolt.

Francia kapcsolat

[P]ont az újrifestés napján ismerte meg Marie-Louise-t is. A lánynak megtetszett a jóképű fiatalember, amint „nyakig-kékben” fizikai munkát végzett a ragyogó szépségű vitorlás hajón. A fiatal teremtés addig integetett felé a móló végéről, amíg Oli észre nem vette. Amikor figyelmet nyert, fel is kiabált neki.

– Szia, szépfiú!

A srácnak is megakadt a szeme a göndör fekete fürtös, napbarnított szépségen és annak gömbölyded idomain. „Na, ez a meleg pite, nem az almás” – ennyit tudott csak hirtelen átpréselni az agyán, amíg még maradt benne elegendő vér.

– Szia, széplány! – Méltányos választ adott neki.

– Marie-Louise vagyok, felmehetek? – Jól nevelt volt az istenpottyantotta.

– A Sklodowska? – Olivier imádta néha agyas dumával ugratni a lányokat.

– A kicsoda? – Sajnos nem mindenkit sikerült, de azért jól szórakozott így is.

– Nem vagy okos, nem jöhetsz fel! – próbálkozott be a fordított pszichológiával a fiú.

– De szép vagyok! Te mondtad! – És úgy látszik, ez most sikerült is.

– Inkább én megyek le a te szintedre, nehogy összekoszold magad – ajánlkozott készségesen Oli.

—.....●.....—
A mondandójába belevitt némi szójátékot, mivel már lassan amúgy is úgy beszélt franciául, mint egy őslakos. Bár tudta, ha tényleg felkéredzkedik a hajóra a lány, akkor úgysem nagyon fognak beszélgetni.

– Nem félek a festéktől, attól viszont jobban, hogy te egy neveletlen okostojás vagy. Még be sem mutatkoztál! – Marie-Louise-nak bezzeg jó csípős nyelve volt.

Olivier ott a helyszínen bele is szeretett.

– Gyere föl, kislány, és megmondom a nevem! – kacsintott le rá a hídról.

Nem kellett kétszer mondani, a francia hölgyemény fél perc múlva már előtte állt a fedélzeten.

– Na, megmondod a neved? Vagy örökké szépfiúnak foglak szólítani – mosolygott bele a nyári napsütésbe az angyalarcú szépség.

Aphrodité hozzá képest bandza, ronda boszorkány lehetett, de még akár Szép Heléna is lerepül a dobogóról, ha Párisz herceg meglátta volna ezt a teremtet.

– Olivier Boyar, szolgálatára, hölgyem! – tisztelgett a lánynak, mint egy matróz, még a sarkait is összecsapta.

Vendége elkacagta magát, konstatálva, hogy ez a fiú még vicces is, nemcsak csinos.

Flörtölni muszáj, írhatta volna át a „navigare necesse est” mondást a kamasz fiú, és a lényegre tért.

– Akkor most segítesz festeni, vagy inkább megnézed a hajóm? – Kezdeményezésképpen közelebb lépett a lányhoz.

– Szerintem te nem vagy idevalósi – búgta egy vonzó félmosollyal Marie-Louise, majd meg is csókolta rögtön hirtelen talált beszélgetőtársát, ha már olyan közel állt hozzá.

—•••••●•••••—

Hát mit tagadja Olivier, valóban nem... Így ezzel letudva a felesleges udvariassági köröket, egyszerűen csak viszonzta a csókot. Közben a kezét azért próbálta távol tartani a lány ruhájától, nehogy összefestékezze őt, emiatt az egyensúlyuk megbillent. Majdnem leültek a frissen mázolt oldalpadra, amit mindenképpen meg akart akadályozni, nehogy emiatt még egyszer le kelljen festenie. Nem bánta volna az ölelés miatti pluszmunkát, de a leányzó szerelését igen. Ki tudja, honnan jött, kicsoda, még bajba keveredett volna miatta, ha látható nyomot hagy a ruháján az együtt töltött idő. A francia lány csókja mindenesetre isteni-nek bizonyult...]¹

Végül is a szíve döntött a józan esze fölött. Emiatt valahol a távolban éppen átírták a történelmet.

– Talán mégis inkább bújjunk el az avatatlan szemek elől – suttogta a frissen megismert szerelme fülébe, mikor sikeresen stabilizálták középpontjukat, és nem csüccsentek le a még száradó deszkahalomra.

Kézen fogta a lányt, és leszaladt vele a hajótestbe. Lent egy aprócska helyen teljesen jól berendezett minijachtbelső fogadta Marie-Louise-t, aki ezen teljesen elcsodálkozott:

– Jesszusom, ti kőgazdagok vagytok!

– Ne ítéld meg senkit a külseje alapján – kacsintott rá megint a fiú. – Nem vagyok gazdag. Ez a hajó egyébként a nagyapámé.

– Miért, ő nem számít családtagnak? – lepődött meg hirtelen jött vendége.

1 A []-ek között jelölt részlet a szerző *Emlékkönny. Egy igen-zet története* című regényéből való. Az eredeti történetben a „csók” után az események más fordulatot vettek.

— Ez hosszú történet – legyintett Olivier, majd hozzátette: – Kezet mosok, ha nem haragszol. Addig ülj le, és várj meg! Gyors leszek... ami a kézmosást illeti.

Nem akart hülyeségeket beszélni, de mégis sikerült neki. Pedig bármelyik helyi lányról képes volt ledumálni a bugyiját, de ezen az erőszakos, rátermett teremtésen nem tudott eligazodni. Most vagy egy szexi pszichopata, és le fogja gyilkolni, hogy majd belekerülhessen a másnapi marseille-i lapokba, vagy pedig egy örülten vakmerő kéjnő, aki idegeneket kopaszt meg kedvtelésből. Egyik sem tűnt túl kellemes lehetőségnek Oli számára, de valahogy mégis csábítóbbá vált a vendég a fenyegetésnél.

– Jól van, menj már! – nevetett rá Marie-Louise. – Biztosan nem tűnök el a családi ékszerekkel!

Bizonyítékként helyet is foglalt a hosszú kanapén, mely kinyitva ágyként is funkcionált a hajótest közepén.

– Nem is tudnál – már a mosdóból hallotta a fiú hangját –, itt, kérlek szépen, egyetlen egy ékkő van csak, az is te vagy!

Tényleg nem tudta, mi ütött belé, amiért ilyeneket mond egy teljesen vadidegennek. Még akkor is, ha az ellenállhatatlan.

– Bókol a helyes fiúka – kuncogott a lány, és csendben megvárta, míg Olivier végez a tisztálkodással, addig csak körbete-kintgetett a hajóban, nem hagyta el a helyét.

Vendéglátója valóban nem húzta sokáig az időt, kilépett, és a kis bárhűtőhöz ment, amelyben főleg alkoholos italok sorakoztak – hű, de még mennyi! –, de talált valamilyen üdítőital-szerűséget is. Mikor kiemelte az üveget, akkor látta meg, hogy a kezében tartotta az akkoriban Magyarországon még kevésbé ismert, de legendás szereplőt: Coca Cola. „Pöpec!”

— Mit parancsolsz? Van itt bor, whisky, valami gin, még több bor, meg Coca Cola – kínálta meg Marie-Louise-t.

– Te mit iszol? – kérdezte bűgő hangon a lány.

„Isten, most segíts meg!” – nyögött fel a fiú, persze csak mélyen magában. Alkoholt nem ihat, nem bírná, nem is merné. Ez a lány alaptól megrészegette ezen a szent vasárnap koradélutánon, már innia sem kell, hogy tündért-angyalt lásson. Vagy csak rózsaszín ködöt.

– Maradjunk a kólánál – mosolygott vendégére, majd kiemelt két kis üveget a hidegről, feltépte hangos szisszenéssel a kupakját a hűtő oldalán, és két pohárba töltötte a habzó levet.

– Rendben, már úgyis jól szórakozom – fogadta a leány Olivier mosolyát.

Leültek egymás mellé a kanapéra. Mindketten tudták, miért vannak ott, ahol, és mit akarnak a másiktól. Letéve poharaikat egy kis asztalkára a kanapé mellett, ismét csókolózni kezdtek, de kibontakoztak az ölelésből, mikor igazából mindkettejüknél beütött a gondolat: semmit nem tudnak egymásról. Néha jobb ez így, de nem biztos, hogy szerencsés dolog lenne tudatlanság miatt esetleg beszerezni valami nemi betegséget.

– Van egy ötletem – mondta meghitt hangulatban Marie-Louise. – Mindketten egyszerre csak egy kérdést tehetünk fel, cserébe egy válasz, egy gomb a kérdező ruháján... aztán tovább. Na?

– Ez izgalmasnak hangzik – melegedett bele a srác. – Kérdezz először, mert te szólítottál meg.

– Így gondoltam én is, tetényleg okos fiú vagy. – Elhelyezkedett a lány a kanapén, hogy később egyszerű legyen róla levenni a ruhát. Nem kertelt, mindig is nyitott természet lévén szeretett kockáztatni, ha valaki megtetszett neki.

— Honnan jöttél? Eszméletlen jól beszélsz, és nincs akcentusod, de nem vagy francia, az holtbiztos.

— Magyarországról – felelte Oli a legnagyobb természetességgel.

Átlendült a holtpontra, nem számított neki, megnyeri-e magának a lányt, mert már tudta, hogy révbe ért. „Hány gomb van azon a ruhán?”

Egyet ki is gombolhatott a francia hölgyike nyakánál.

— Hú, ez nagyon tetszik – suttogta Marie-Louise, mert imádta a külföldieket, idegenségükben talált valami sejtelmeset és izgatót.

— Fogadjunk, kislány, nem tudod, mi a fővárosa, és hol helyezkedik el – bújt ki megint a köztöködő okostojás Olivier-ből.

— Ez kérdés? – eresztett meg egy dívás mosolyt partnere. – Én tényleg csak szép vagyok, okos nem...

— Nem kérdés, de kigombolhatsz az ingemen egy gombot, mert végtére is mindegy, hol van Magyarország, ha mi ketten itt vagyunk – suttogta felhevülten a srác, és közelebb ült.

— Nem-nem, a játék az játék! – Marie-Louise hősiesen állta a szabályt. – Kérdezz!

— Hát jó – sóhajtott, mert belátta, hosszabb ideig elidőznek csevegéssel, holott ő már inkább a testi örömeknek nyitott volna utat. – Hány éves vagy?

— Tizenhat – pattintott ki a francia egy gombot Oli ingén, ő is a nyakánál, hadd szeressék meg egymásban a rendet. – És te?

— Én is – hazudott a kamasz, mert hiszen csak tizenöt múlt, bár ádámcsutkája és alkata miatt idősebbnek tűnt.

De mit számít egy év, ide vagy oda? Csak haladjanak már! Még egy gomb kinyílhatott a lány ruháján, így előtűnt egy medál a nyakában.

— Te szűz vagy még? – Ennél butább kérdést senki sem tehetne fel a másiknak, de Olivier-nek sikerült meglepnie. Mintha valami elmezavar lépett volna fel nála, vagy csak a türelmetlenség, nem lehetett tudni. „Hülye vagy, hogy lenne már szűz, hát úgy behálózott, mint egy profi ribanc” – korholta magát az okvetetlenkedésért.

– Miért, te szűz vagy? – Ő is kérdést kapott válaszul.

„Na, ilyenkor mi van? Gombolom vagy nem gombolom?!”

Mindketten elnevették magukat, mert erre a felállásra nem számítottak, de rájöttek, ha egyszerre mondják ki: – Nem! –, akkor pont szinkronban gombolhattak is.

Olivier hárommal volt beljebb, míg Marie-Louise kettővel. A fiú kezdte élvezni magát a játékot, mivel így megismerhet egy elsőre könnyű alkalomnak gondolt lányt, aki talán nem egy észlénnyel, de a szíve a helyén, és szeret játszani; így kicsit a lélek kisgyermekét is előhozta belőle.

„Ez nem olyan, mint a többi, legfeljebb csak hasonlít hozzájuk” – tűnődött magában, ha a teste még egyáltalán engedte gondolkodni.

– Gyakran csinálsz ilyesmit? – hajolt közel frissen megismert partneréhez.

– Mit? Ezt a játékot? – incselkedett vele a lány, hogy megint kérdéssel válaszoljon. De nem akarta magára haragítani a kamaszt, ezért gyorsan rávágta: – Attól függ, mi a gyakori. Hetente-havonta-évente, nem is tudom...

Kicsit sok volt az a tíz, akivel eddig dolga akadt, de ezt nem mondhatta el ennek a fiatal srácnak, annyira mély nexusba azért nem kerültek. (Még.) Ki vallana be ennyi pasast egyáltalán, ilyen fiatalon? És ez egy talpig becsületes, jó fiú, nem

ronthatja el vele ezt a remek kis ismerkedést. Patt, a negyedik gomb, a két melle között.

– Most te jössz, te mennyire vagy tapasztalt? – egyre mélyenszántóbb kérdések, de hát Oli kezdte, így hát erre is felelnie kellett. De most mit mondjon, jó néhány lányt megsimogatott és -csókolgatott, de csak kettővel került olyan kapcsolatba, amilyenbe, azzal is ezen a nyáron, a palotában. „Ciki gyakorlatilag majdnem szűznek lenni, vagy sem?”

– Erre csak akkor tudok válaszolni, ha megmutathatom – vigyorodott el mindent sejtető mosollyal a fiú, és ráhajolt a francia lány vállára, hogy megcsókolja a nyakát.

Most legyen ennek a játéknak vége, és térjenek a tárgyra, ezt kívánta ott ebben a pillanatban.

– Le vagyok maradva egy gombbal, cukifiú – duruzsolta Marie-Louise a magyar fiú fülébe.

De ha már ott volt, kigombolta magának.

– Akkor gyorsan felelj nekem – lehelte neki vissza Oli –, meddig érsz ma rá?

– Sötétedésig nem fognak hiányolni – suttozta a lány, és hagyta, hogy kinyíljon az ötödik gomb is, szabaddá téve a felsőtestét. – És te?

– Egy örökkévalóságig – hangzott a mosollyal vegyes sóhajlás, és pattant az ing.

A kamaszfiú két tenyerével beborította a feltáruuló kebleket, megcsókolta a közöttük lévő helyet, és átölelte alkalmi kedvesét, amilyen szorosan csak bírta.

Ezen a ponton mindketten belátták: nincs értelme tovább kérdezősködni, sem pedig játszadozni, kétségtelenül pattanásig feszítve az idegeket. Bár el kellett ismerjék, eddig ez bizonyult

—•.....•—

a legfurább együttlétnek, amit addig valaha átéltek. Bárhogyan is: innentől úgy hódolhattak a szerelemnek – kettesben, egy vitorlášajón, a marseille-i kikötőben –, mint bárki más a világtörténelemben.

Harminc évnyi Karma

„Nehéz nap ez a mai” – túrt bele őszülő halántékába, és a tenyerébe temette a homlokát. Lassan leégett a cigarettaszál, ezért újabbat vett elő a pakkból, és meggyújtotta. Megint megszörrent az az átkozott telefon.

– Igen? – szólt bele unottan, és már azon rágódott, mivel rázza le a titkárnőt legalább félórára, amíg átugrik a feletteséhez valami erősért. A mogul kegyeltje lévén bármikor vendége volt egy ötcentesre, akkor is, ha nem tartózkodott bent. Jó, ez nem teljesen igaz, de az öreg sosem jött volna rá, hogy stikában be-be-dob egy pohárnyit, amikor már nem bírja idegekkel.

– Nemzetközi hívás, uram! Azt mondja, ön érteni fogja: ő a francia kapcsolat.

Ez önmagában nem mondott sokat, hiszen a québeci Montrealban, egy jól menő informatikai cég helyettesvezetőjeként naponta legalább tíz francia ügyféllel vagy kollégával kontaktált a tágas irodájából, aminek az ajtaján ott díszelgett, hogy „Olivier Boyar, d. C.o.B”.

– Kapcsolja, kérem! – biggyesztett egyet a szájával, és megemelte a szemöldökét, ezt persze a túloldalon nem érzékelték. „Ki a fene lehet, aki így jelentkezik be?”

A nyolcvanas években megvalósította a legnagyobb álmát: letelepedett Kanadában, ami végtére is a célállomása lett Franciaország után. Ott nem volt maradása, miután a bátyja és annak a családja is

—.....●.....—
kiköltözött. Ők ketten nem szívelhették egymást, mint két dudás egy csárdában, állandóan rivalizáltak. Ennek folyományaként Simon Párizsban maradt, Olivier pedig a sajátjaival kiköltözött a franciák Újvilágába. Pontosan ezért akár a saját felesége is lehetett volna a francia kapcsolat, de tudta, nem Isabelről van szó. Őt mindenki ismerte és szerette, név szerint emlegették. Olivier meg volt róla győződve, hogy néhányan a cégnél még talán nála jobban is ismerik a feleségét, de bizonyítékot erre sosem talált. Két lányuk született, Virginie és Gerda, akik lassan már túlnőttek a szüleiken, és gőzerővel száguldottak valamelyik neves egyetem vagy főiskola irányába. Teljesen szokványos família volt az övéké, már szinte túlon túl közhelyes.

Mások előtt tagadta, de az alkoholizmusa és a cigarettafüggése mellett félrelépésekkel is gazdagította a saját bűnlajstromát. Persze kizárólag kanadaiak, esetleg bevándorlók – magyar örömlányok – szerepelhettek a listáján. Nem vitte túlzásba, elvégre annyira nem akarta felborítani a boldognak látszó családi életét, illetve valamit mutatni kellett becsületes emberségből a cégen belül is. Betudta a kanadai liberális gondolkodásmódnak, hogy addig halászgatott a zavarosban, amíg azt a társadalmi elvárások még megengedték. Isabel mindenesetre semmit nem tudott ezekről a „stresszkezelő” félrenézésekről, és ezt a férfi így is találta rendjén valónak.

– Egyszer majd megkapod az élettől a magadét – rágta szarkasztikusan a szivarja végét a legjobb barátja és kollégája, Laurent, amikor neki el-elmesélgette egy-két ügyét. Nem akart agyturkászt fizetni, bár kitelt volna.

Igazából hagyta, hadd szórakozzon rajta a férfi, legalább nem ítélkezett fölötte ok nélkül. Olivier is vallotta, hogy mindennek

ára van. Sajnos a nagyszülei meghaltak a hetvenes évek végén, és nem sokkal később az édesanyja is követte őket. Az apja Magyarországon maradt, és soha többet nem beszéltek egymással. Amennyire tudhatta, még életben volt, Simon elmondása alapján. Persze a családjának azt az ágát elengedte, mint legutoljára Franciaországot is, mielőtt átkelt volna az óceánon.

„Lyon, Nizza, Marseille... A francia kapcsolat.” – Ahogy várt a kattanó hangra, végigpörgött lelki szemei előtt az eltelt időszak. „Ha ez nem szakmai jellegű, akkor magántermészetű lehet. Hmm... Kivel is voltam utoljára, mielőtt Isabelt megismertem? Egyáltalán ki emlékszik az exnői nevére, de komolyan?!”

– Olivier Boyar?

– Én vagyok – felelte higgadtan, miután hallotta, amint a túloldalon egy fiatal férfihang jelentkezett be. – És ön?

– A nevem Benjamin Regnard. – Zúgott kicsit a vonal, ahogy egy pillanatra elhallgatott a hívó fél. – Elnézést... biztosan nem rám számított – nevetett zavartan. – A francia kapcsolat megnevezést az édesanyám használta, ám sajnos ő a múlt hónapban elhunyt.

– Őszinterészvétem – rendült meg az alvezér, de nem bírta összerakni a képet, vagy talán csak nem merte. – Megkérdezhetem, én miben tudok segíteni önnek?

– Biztosan hallott már a Regnard halfeldolgozó vállalatról. Itt Marseille-ben van a központunk, azonban szeretnénk nemzetközi szinten terjeszkedni. Ehhez szükségünk van adatkezelési programcsomagra, illetve tengerentúli ügyfelekre. Nemrég láttam önt a televízióban, amikor szerepelt az idei InterCompExpón a legújabb szoftverfejlesztésével. Gondoltam, megkeresem

—.....●.....—
egy esetleges üzleti ajánlattal. Ott van még? Halló! – Ideátról csak a csönd válaszolt.

– Ne haragudjon – ocsúdott Olivier az első döbbenetből –, mit is mondott, hogy hívják?

– Regnard, Benjamin.

Kezdett derengeni neki, kihez köthető az ismerős név. Annak idején egyetlen olyan – francia – kapcsolata volt, ami pont olyan rövidnek bizonyult, mint amilyen befolyásos lehetett a lány családja. Egyszóval nagyon. „De vajon mi a keresztnéve?”

– És az édesanyját? Isten nyugosztalja! – tette hozzá kegyetféltn.

– Emilie.

Nem lett előrébb ezzel az információval, így tovább puhatolózott:

– Megkérdezhetem, ön mikor született?

– 1969. május 5-én.

Olivier-t kicsit leverte a víz, mert az emlékei komolyan cserben hagyták, viszont balsejtelem kezdett szétáradni az ereiben, akár a vér. „Gyereket csináltam volna? – indult be lázasan az agyában a fogaskerékhalom. – Mi az istent akarhat most már? Felnőtt fejjel tartásdíjat biztos nem...”

– Nézze, egy időben, még ifjúkoromban... hogy is fogalmazzak... elég sok szerelmi kapcsolatomban alakult ki Marseilleben – magyarázkodott kétségbeesetten. – Tudja, kamaszként ugye a guruló krumplit is forrón, ha van rajta lyuk – tette hozzá kínjában felröhögve, palástolva golfabdává zsugorodó gyomra remegését. Aztán megbánta a nyersségét. – Elnézést! De tizenöt voltam akkor, a lányok pedig nagyjából velem egykorúak. Ha esetleg...

— Értem – vágta rá a fiatalember. – Hát édesanyám harmincöt évesen szült engem, viszont sosem árulta el, ki az apám. Ezek szerint nem ön az.

Egy percre felhangosodott a zúgás, amikor elhallgattak. Az ifjú Regnard ezzel feloldozta Boyart a bűnei alól.

„Hú, a бүдös mindenségit! Akkor tényleg nem a fiam. Biztos, hogy tizenöt éves fejjel nem másztam rá anyám korú nőkre. De akkor mi a jóistenért köszönt be az anyja titkos nevével?”

– Minden bizonnyal. Tehetek önért még bármit? – zárta le a témát határozottan, csak a telefonszámla ne legyen céges szinten magas. A végén még az isteni aranybarna itóka beszerzéséből kell lefaragni. Most különösen szükségét érezte egy duplának, sok jéggel.

– Egy találkozót kérek – felelte a túlvég. – Nemsokára utazom Montrealba. Tárgyalni szeretnék egy üzleti lehetőségről, amit a cégeink között köthetnénk. Alkalmazkodom, amilyen időpont jó önnek.

– Rendben, kérem, egyeztessen időpontot a titkárságunkon – hadarta el Olivier, és megfájdult a feje. – Árulja már el, mégis miért említette meg az édesanyját?

– Ő kérte, még életében, hogy kutassam fel magát. Sajnos mire láthattam a felvételt, ő már... – hagyta ki a tabu ígét. – De úgy gondoltam, teljesítem az utolsó kívánságát. Bár azt nem árulta el, miért keressem meg. Nekem az jutott eszembe, talán ön az apám... És persze a céges ügylet is hasznos. Két legyet egy csapásra...

– Nézze, ez örület! – masszírozta Boyar a homlokát, hátha enyhítheti a görcsöt odabent. – Nem lehetek az ön apja. Nem jön ki korban. És nekem családom van. Maradjunk az üzletnél!

— Semmiképpen nem akarok problémát — felelte Benjamin. — Csak céges ügyekről tárgyalunk, megígérem — bátorodott fel. — Jövő kedden ülök repülőre, addig is elér engem az elérhetőségeimen, amit megadtam a titkárnőjének. Természetesen vele is egyeztetek, az ön kérése szerint. Köszönöm a lehetőséget! — Azzal mielőtt a kanadai válaszolhatott volna érdemben bármit is, Regnard letette a kagylót.

„Regnard, Regnard... Azt a rohadt eget!” — A villámcsapás erejével zúgott át Olivier agyán az a hajdani emlék a tizenhat éves lányról, aki tulajdonképpen bevezette őt az igazán tiltott szerelem rejtelmeibe. „Hogy felejtettem el?” Csak a neve nem stimmelt. „Marie-Louise, nem Emilie.”

Ma-Lou — így becézte a rövid, de szenvedélyes liezonjuk alatt — egy marseille-i befolyásos halászcég elnökének volt a lánya. Persze amikor ez kiderült — illetve az is, hogy védekezés nélkül szeretkeztek a Saint-Elise-nek keresztelt vitorlášajón —, irgalmatlan fejmosást kapott az öreg Moulintól. Nem hibáztatta a kiborulásaért, hiszen annak idején az ő családfájuk pont egy ilyen meggondolatlan éjszaka eredményéből szökkent szárba.

„Itt nincs ki a rovacns! Ma-Lou nem lehetett harmincnégy. Tizenhatot mondott, a francba is! — dühöngött magában Olivier. — Tutira terhes lett tőlem. Ó, a rohadt életbe! Miért nem mondta el még akkor? Miért kell ugyanazt a kanosszát végigjárnom, amit a nagyszüleimnek? Ez a Ráczok negyedízigleni átka, vagy mi?” — jutott eszébe, amit még az apja mesélt.

A családi legendáriumban Éva mamát csitrikorában elátkozta egy dühös cigánylány. Nem sokkal a Jean-Pierre-rel való találkozás előtt. Oli pedig Ma-Lou-val jött össze, akitől persze három napra rá odébbállt. Nem lett a halas főmufti veje, és

legjobb tudomása szerint apa sem, legalábbis eddig elkerülte a rossz hír. Keserűen kellett egyetértenie Laurent-nal: „Mi tagadás, talán pont most és így nyújtja be a számlát az élet a sok nőügyemért.”

Pedig ő nem akart mást, mindössze otthonra lelni valahol, csak hogy végre felragyogjanak a csillagok. Ezért kitalált magának egyet itt, Montrealban. De az élet úgy látszik, utolérte, és emlékeztette a hajdani óvatlanságára.

Az elbukott szívpróba

A titkárnyőjével ő is egyeztetett az időpont tekintetében, így egy héttel később, csütörtökön feszengve várta a találkozást a potenciális fiújelölttel. Bár a telefonban még nagyon tagadta, Olivier azért érezte a veszét. Egyelőre Isabelnek és a lányoknak nem árult el semmit, mert fogalma sem lehetett, hogyan kezdjen hozzá. Titkon azért még reménykedett: hátha ez a kis Regnard nem Boyar.

Az étteremben előre foglaltatott asztalt, kívánságára ki is üritették a termet, hadd lehessenek csak ők ketten jelen. Felkészült minden eshetőségre, és el akarta kerülni a nyilvános botrányt.

Öt perccel előtte érkezett a helyszín elé, lelkiekben talán már felkészülve a fiatal francia kapcsolat fogadására. Igyekezett a leendő partnereként gondolni rá, aki üzletet köt vele, és semmi több. Azonban a bensőjében egyre inkább lecsapódott annak a régi, vad délutánnak az emléke, és kivált belőle a lehetséges apaság tényének tudata. Csak az életkor nem stimmelt. Az idő távolában pedig már nem tudta biztosan megállapítani, hogy az emlékei igazat szólnak-e. Ha ugyanis Ma-Lou hazudott, akkor nagyon jól tartotta magát a harmincas évei ellenére. Bár Olit eléggé nyugtalanította a tudat, mert ebben az esetben a kis-korú énje valójában egy juvenofil nő áldozatává vált. No, nem mintha bánta volna! Akkoriban menő volt érett asszonyokkal átélt numerákkal vagánykodni, de manapság kezdték kinézni

az ilyen kapcsolatokat. Nem akart magának ilyen múltat egyáltalán. „Hogy én tizenöt évesen egy majdnem negyvenes nőt ejtsek teherbe? Ki ő, valami elcseszett Mrs. Robinson a Diploma után-ból?”

Hamarosan megállt egy taxi az étterem bejárata előtt, és kiszállt belőle egy alig harmincas férfi. Boyar izgatottan fürkészte a vonásait, és egészen meghűlt benne a vér: ez a Benjamin rettenően hasonlított rá. Mintha egy időutazó tükrébe tekintett volna.

„Édes jó istenem!” – Teljesen lesápadt, de úgy döntött, a katonai szolgálatára emlékezve próbál talpon maradni. A háta mögött feszülő bejárat hosszú kilincskébe kapaszkodott, az üvegtáblának dőlve.

A taxi azonban nem indult el, mert még valaki kezdett kibújni az ajtaján. Két világosszürke túsarkú jelent meg, amit formás harisnyás lábak követtek, majd hasonlóan világos női öltözet: szoknya és blézer. Szintén formás, piros körömlakkos ujjak fogták az ajtókeret szélét, amikor megjelent a göndör barna haj és az arc... amit sosem felejtett el.

„Marie-Louise!” – Megnyekkent mögötte a bejárat üvege.

– Elnézést, ön *Monsieur* Boyar? – hallotta egész közelről. – Én vagyok Benjamin Regnard – nyújtott felé valamit valaki. – Ne haragudjon, de a nővérem, Marie-Louise is velünk tartana, ha nem probléma.

– Ma... Ma... – dadogta.

Alig érzékelte a körülötte zajló eseményeket, tompán hallotta csak a szavakat, a füle megcsendült, a mellkasa hirtelen összeszorult. Előrelendült utolsó erejével, és az elébe kerülő kezét még biztonságosan el tudta kapni. „A nővére...? A nő... vére...”

– Jól van, uram? *Monsieur* Boyar?

-
- Jó isten!
 - Hívjanak mentőt! Elment a taxi? Valaki!
 - Olivier!

Minden szakadozott a szeme előtt, lassan összeugrott egyetlen pontba a nagy feketeségben. Megragadták a karját, átölelték, nem engedték a földre zuhanni. A hangfoszlányok egymás után érték el a dobhártyáját, de érdemben reagálni már nem tudott rájuk.

Ébresztő az agynak

Mire ismét magához tért, a füle nyílt ki elsőként, és a gépek csippanása mellett is ki tudta venni a fojtott veszekedést. Egy férfi és egy női hang váltakozott, de a feszültség tapintható volt. A betegágyban fekvő az éber kómában csak közönség lehetett, mintha rádiójátékot hallgatna, nem szólhatott bele. „A nővére... Marie-Louise!”

– Olivier-nek szólítottad. Honnan tudod?

– Hogy mi? Te említetted.

– Sosem mondtam ki a keresztnévét.

– Egyszer igenis. Még... az elején.

– Nem mondtam, az ki van zárva! Képtelen voltam rá. Biztosan az apám, hát nézz ránk! Mint két tojás, csak ő öregebb. Te nem látod, Ma-Lou? Az átkozott fattya vagyok! Emlékezni sem akartam erre. Még sincs választásom a hülye hipermnéziám miatt. Bármit megjegyzek, minden másodpercet rögzít az agyam, de hisz tudod.

– Ez most nem lényeges.

– De az! *Maman* erőltette, hogy kutassam fel Boyart. De minek? Nem tudom. Te viszont frankón le-Olivier-zted. Honnan tudtad?

– Istenem... Láttam a műsort, amit te is, benne a teljes nevével. Vagy felírtad valahová. Nem mindegy? Most mit vagy fennakadva ezen?!

— Nem láthattad. Aludtál az emeleten, piros pizsamában. Én néztem egyedül, a kanapén, angol sörrel a kezemben. És sehova nem írtam le soha. Nekem te ne hazudj! Azontúl ahogyan ránézel... Azt hiszed, nem látom? Te ismered ezt az embert!

— Kérlek, hallgass már! Könyörgök, egyszer az életben!

— Mi ez az egész?! *Maman* utolsó bosszúja? Mert engem gyűlölt, téged szeretett? Vagy a tiéd, mert egy zabigyerek a félöcséd? És most itt ülünk az ágyánál, mert szívrohamot kapott. Mi van, ha itt hal meg? Mi értelme volt felkeresni? Megvárom a magyarázatodat!

— Na jó, van valami, amit tudnod kell, Benjamin. De menjünk ki, mert nem itt akarom veled megbeszélni. Állítólag az éber kórmában fekvők mindent észlelnek maguk körül.

— Mit kell tudnom? Nem megyek sehová. Ha ennek az embernek köze van hozzám, hallja csak meg!

— Ben...

— Ne Benezz nekem, ne Benezz! Ülj vissza, mesélhetsz. *Maman* emléke is megérdemli.

Sóhaj és apró nyikorgás volt a válasz, amint valaki székre ült. Aztán egy darabig csend.

— Rendben, elvégre kórházban vagyunk. Ha te is szívrohamot kapsz, legalább ellátnak. Csüccs le, mert ezt nem fogod végigállni... édes fiam. – Egy hangosabb nyekkenés után folytatta: – Igen. *Maman* csak az én anyám, neked viszont... én vagyok az. Ne szólj! Egyetlen hang, és semmit nem tudsz elraktározni abba a csodálatos memóriádba. Szóval... Nagyon fiatal voltam. Az apád, igen, ott fekszik az ágyon. Rövid liezon, afféle egydelutános kaland eredménye lettél. Mire rájöttem, hogy teherbe estem, ő már messze járt. Abortuszon gondolkodtam, mert

apám kitagadással fenyegetőzött, azonban anyám mellém állt. Azt mondta, tartsalak meg, és ő majd felnevel anyjaként... én pedig a nővéred szerepét játszom. Apám beleegyezett, de csak ezzel a feltétellel. – Halk hüppögés hallatszott, és aztán sírós hang: – Így volt mindenkinek a legjobb! A név tiszta maradt, apám erkölcse, a jó isten tartsa meg... bárhol is van, a pokolban, és oda kerülök én is! – Már zokogott. – A fiam vagy, nem az öcsém! Ez pedig itt az apád, nem egy idegen! *Maman* ragaszkodott hozzá, tárjam eléd az igazságot, mert csak akkor kaphatod meg az örökségedet. A nagyapád halála után már nemcsak jogod, hanem lehetőség is van tudni, valójában honnan származol. Addig muszáj volt titkolnunk. – Egy sóhajtásnyi idő múlva folytatta: – Ben, drága Benjamin, én annyira sajnálom! Kérlek, bocsáss meg nekem! El akartam mondani már hamar, de gondolnunk kellett a jövődre...

Kattant valami, majd halk nyiszorgással vegyített kopogás zaja töltötte be a teret.

– Elnézést! Maguk kicsodák? Mit keresnek a férjem szobájában? Nővér!

„Isabel! Úristen...”

– Ne, kérem, már indulni készültünk! Kint megmagyarázhatnánk?

– Csak gyorsan! – Minden cipőtalp táncra kelt, sürgés-forgás kerekedett.

– Papa! Papa!

„És ők is itt vannak...” Súly nyomódását érezte a mellkasán, ahogy a csövek és a zsinórok ellenére próbálták megölelni őt.

– Lányok! Csak óvatosan! Papa most pihen, nem szabad zargatni. – Egy erősebb, vélhetően akaratlan ütés érkezett mégis

a hastájékra. – Jesszus! Nem volt jó ötlet bejönnötök velem. Virginie, Gerda, tessék kimenni! Még azokkal ott kint is beszél-nem kell.

„Itt a vége.”

De nem szólalt meg a sípszó. A sokat gyötrődött Boyar-szív még élni akart. Felülírta a programot, nem engedte a felhasználót magyarázat és megoldás nélkül távozni az árnyékvilágból.

„Kilépés megtagadva.”

Hamarosan minden elcsendesült, de Olivier tudta, ha ő meg is marad, a vihar ezen a tengeren még csak most következik. És még vezérlő csillaga sincs, ami segítené a tájékozódást.

Végre békén hagynak

Nem derült ki a számára, hogy milyen sikerrel lehet feldolgozni egy családi traumát; ha az ember fia egész addigi életében adott tudással él a saját sorsa felől, aztán hirtelen jön valaki, és elmesél egy történetet, ami teljesen megváltoztatja a személyes múltjáról szóló ismereteit. Ő maga kisgyerekként szembesült ezzel, és közvetlenül nem is érintette őt. Ám valami hasonlót élhetett át az apja, Pál, amikor megtudta, valójában nem erőszak szülte, hanem szerelemgyerek lett – akárcsak a fia, Benjamin, hogy a nővére valójában az anyja, az anyja pedig a nagymama.

Isabel Boyar nagyon megértőnek bizonyult, bár boldognak nem látszott, amiért meg kellett osztania a férje jelenét egy hajdani szerelem emlékével. Ám jól tudta: a múlt mindig kétélű fegyver, és ha valaki nem képes megfelelően használni, azzal mindenkinek árt. Ő nem akart senkit megsebezni. Tisztában volt vele, hiába épített fel egy stabil közös életet Olivier-vel, és születtek gyerekei, az egész kártyavár összeomolhatott volna, ha a régi ügyeknek engedni szétfújni azt. Inkább hagyta a Regnard családot belefolyni ebbe az életbe, főleg, mert a gyerekeinek meg kellett tartania egy apát. Oli állapota pedig különösen gyorsan javult, ahogy a stressz fellegei elúsztak a feje fölül. Laurent jóslata nem jött be, legalábbis az ő esetében.

Marie-Louise-nak sok megbeszélni valója akadt a „fia-öccsével”. A közös életük sosem ment zökkenőmentesen, ezek után

pedig végképp nem lehetett az. Viszont már csak ők maradtak egymásnak a családból, így nem volt kérdés, együtt töltik-e az idejüket. És ha már belépett a képbe egy távoli apa valóságos képe, talán pont ezzel nyílt remény az elveszettnek hitt évek miatti szomorúság rendeződésére. Bár semmi nem lehetett sem tökéletes, sem ugyanaz, mint annak előtte, ezt tudták, mégis a lehető legkevésbé rosszul alakult a közös életük a családegyesítés után.

Boyar számára mindenképpen jól végződött a történetének ez a része: egyetlen otthonra vágyott, és aztán valamiképp kettőt kapott.

Két évtizeddel később, amikor visszavonult az informatikától és az információtechnológia iparában való markáns részvételtől – mondván: számára már követhetetlen és idegen lett a digitális kultúra –, maradt ideje esténként, a takaró alatt morfondírozgatni. Ami árat ugyanis az egészért fizetett, hogy aztán sem Isabel, sem Ma-Lou nem osztozott vele az ágyában. Lassan elmaradoztak más nőcskék is, miután átlépett a hatodik x-en. Azok az idők elmúltak, a szíve sem bírta már a gyűrődést. A kálváriáján rágódva ezek jártak az eszében:

„Vajon tényleg egy átok miatt követtem el szinte ugyanazt a hibát, mint a nagyapám annak idején? Vagy csak én is túl könnyedén vettem az életet? De honnan gondoltam volna előre, hogy meg fogom ismételni a személyes történelmemet? Vagy valami más vezérelt? Mégiscsak van saját betlehemi csillagom? Talán én magam vagyok az égbolt, csak a lelkembe kellett végre tekintenem, megtalálva ott a fényt. Létezik, hogy a párhuzamosok a végtelenben tényleg találkozzanak? Igen, ha összefogja őket egy híd. Egy univerzális kötődési pont két ember, ország

—•.....•—
vagy csillag között. Akár én... a francia kapcsolat. Ma-Lou volt az egyetlen, aki azt mondta, mikor így hívtam: »Nem, szépfiú, te vagy a francia kapcsolat, nem én!«

Vajon mi történt volna, ha azon a vitorlásan az első csók után másképp alakulnak a dolgok?”

VÉGE

Ebben az idősíkban az igazi történeteket az élet írja, és azok nem fejeződnek be mindig happy enddel, hiszen maga a vég ténye nem egy boldog dolog. Idén Olivier – a mi világunkban – elindult az elíziumi mezőkre, hogy együtt lehessen a bátyjával, a szüleivel és a nagyszüleivel.

Ha itt létezne egy Ma-Lou, talán ő sem élne már, vagy – nagyon idős lévén – egy szociális otthon szomorú sorsú lakója lenne. Nem volna reménye, hogy öröklétre találjon egy könyv lapjain. Ámbár ki tudja...?

Nem hal meg az, akit emlékezetébe vés a következő generáció.

Olivier Boyar most már örökké él.

Köszönöm minden Olvasóm figyelmét!

A szerző

© 2022 Robin O'Wrightly
Minden jog fenntartva!

ISBN nélküli elektronikus, a Talentum House által támogatott szerzői kiadás. PDF-formátum (nem hivatalos e-book).
Kereskedelmi forgalomba nem hozható, nem sokszorosítható, illetve csak a szerző írásos engedélyével továbbítható más személynek.

Szöveggondozó: Végh Alexandra
Borítótér és illusztrációk: Szabó Borka
E-book-előkészítés: Virágh Máté

Elérhetőségek:
konyveksorban@gmail.com
www.facebook.com/borka.firka
www.facebook.com/borka.robin

A novella adatlapja:
<https://moly.hu/konyvek/robin-owrightly-kiscsillagom>
<https://robinowrightly.wordpress.com/konyv/emlekkonnytar/kiscsillagom/>

